

zák., když se dokáže, že úraz způsobil úmyslně nebo zaviněním. Hrubé zavinění se nežadá. Žalobce musí dokázat nejen, že mu vzešla škoda, ale i protiprávní čin (opominutí) žalovaného a kausální souvislost vzniklé škody s protiprávním činem. Na žalovaném pak jest, aby se po případě podle § 1298 obč. zák. exkulpoval (srov. rozh. č. 14076 Sb. n. s.). Žalobce požaduje náhradu škody jednak od žalovaného (dozorce), jednak od závodního inž. Františka K. Nerozlišuje při tom mezi oběma. Předpisy §§ 170 a násl. obec. hor. zák., § 93 prováděcího předpisu k obec. hor. zákonu, dále § 4 zákona č. 12/1894 ř. z. ve spojitosti s § 1157 obč. zák. ukládají závodnímu povinnost učiniti veškerá bezpečnostní opatření, jež jsou způsobilá zameziti při opatrném výkonu práce ohrožení dělníkovo. Způsob zabezpečení je předepsán v § 170 obec. hor. zák. Má se státi tak, jak jen možno (srov. rozh. č. 138, 14076 Sb. n. s.), a je třeba provésti ochranná opatření i bez výslovného příkazu a předpisu, když jsou jen známa podle zkušenosti a vědy (srov. rozh. č. 3093 Sb. n. s.). **D o z o r c e** ustanovený podle § 9 zákona č. 12/1894 ř. z. má obor působnosti zřejmě užší. Ten má dbáti, aby byla dodržena bezpečnostní opatření předepsaná báňským úřadem nebo závodní správou, nelze ho však činiti odpovědným za neprovedení opatření, jež nemůže naříditi a provésti, ježto nenáleží do oboru jeho působnosti. Posuzuje-li se spor s tohoto hlediska, stačí v příčině žalovaného dozorce Antonína H. odpověděti na otázku, zda bylo bezpečnostními předpisy předepsáno nějaké zajištění lana na nosném kotouči. Tu pak schvaluje dovolací soud závěr nižších soudů, že podle bezpečnostních předpisů pro obvod revírního úřadu v Mostě ze dne 6. července 1911, č. 6296/11 (oddíl F 11), je předepsáno takovéto zabezpečení jen pro manipulační místnosti a ne také pro přeložitelné stanice lanovky v dole. Nelze proto žalovanému jako dozorcovi vytknouti opominutí tohoto zabezpečení, ježto samostatně nemohl něco nového nařizovati, nebylo-li správou závodu nějaké bezpečnostní opatření v tom směru nařizeno. Žalovaný Antonín H. neodpovídá tedy za úraz žalobcův, i kdyby bylo správné žalobcovo tvrzení, že lano s kotouče spadlo, jej udeřilo a omráčilo a bylo příčinou, že se dostal mezi vozíky. Žalobce tvrdí sice důsledně, že byl udeřen spadnuvším lanem, opřel však žalobní prosbu eventuálně o tu skutečnost, že napjaté lano z nějaké příčiny povolilo a při vymrsknutí jej udeřilo. Že by v tom směru byly vydány nějaké bezpečnostní předpisy báňským úřadem, nebo nějaká bezpečnostní opatření důlní správou, nebylo žalobcem ani tvrzeno, ani prokázáno.

Čís. 16168.

Odpovědnost advokáta a advokátního sollicitátora.

Advokátní sollicitátor jest osobou nezdatnou (§ 1315 obč. zák.), potvrdil-li při intervenci u notáře za účelem ověření podpisu na dlužním úpise totožnost nepravého dlužníka, kterého sám do té doby neznal a jenž mu byl teprve třetí osobou představen.

Byla-li zápůjčka následkem toho vyplacena jiné osobě než vlastníku nemovitosti, na níž měla býti zápůjčka knihovně zajištěna, odpovídají

advokát i jeho sollicitátor zapůjčitelů za škodu tím vzniklou rukou společnou a nedílnou.

Ke škodě náleží též útraty sporu, v němž zapůjčitel, žalovaný vlastníkem zatížené nemovitosti na výmaz zástavního práva, podlehl.

(Rozh. ze dne 3. června 1937, Rv II 445/35.)

Pro žalobkyni C. M. záložnu v B. bylo podle dlužního úpisu ze dne 9. listopadu 1926 vloženo na domě č. p. 150, zapsaném ve vložce č. 142 pozemkové knihy katastrálního území v L., zástavní právo za zápůjčku 7.000 Kč se 7% úroky z prodlení, $\frac{1}{4}$ % jistiny dosud nezaplacené jakožto správního příspěvku půlletně napřed splatného a s vedlejším příslušenstvím do výše 1.050 Kč. Dlužní úpis i knihovní žádost za vklad dotčeného zástavního práva byly sepsány v advokátní kanceláři žalovaného advokáta, u něhož byl druhý žalovaný sollicitátorem, a dlužní úpis podepsán domnělou Marií Š., tehdejší knihovní vlastníci uvedeného domu, a to znamením ruky, k němuž připojil jméno podpisatelky žalovaný sollicitátor jako svědek. Podpis resp. znamení ruky domnělé Marie Š. byl ověřen bývalým notářem Dr. L. v B., kterému totožnost tvrzené podpisatelky, totiž Marie Š., potvrdil svědek jemu osobně známý, totiž žalovaný sollicitátor. Rovněž i prohlášení o postupu přednosti dotčené pohledávky před právem výměnku Františky Š. bylo uvedeným způsobem podepsáno domnělou Marií Š. Knihovní žádost za vklad uvedeného prohlášení byla sepsána též v řečené advokátní kanceláři. Poté předložili žalovaní žalující záložně dlužní úpis, o nějž jde, s vykonávací doložkou, knihovní výpis o nemovitosti zapsané ve vložce č. 142 v L. a podací rubrika o podané knihovní žádosti za vklad přednosti zápůjčce C. M. záložny v B. 7.000 Kč s přísl. před uvedenou výměnou Františky Š. a žalobkyně, ježto šlo o advokáta, povolenou zápůjčku likvidovala, zúčtovala a vyplatila žalovanému advokátu k rukám spolužalovaného sollicitátora, který byl k příjmu a vyzvednutí této zápůjčky zmocněn. V roce 1927 po prodeji domu č. p. 150 v L. však vyšlo najevo, že Marie Š. dlužní úpis ze dne 9. listopadu 1926 znějící na zápůjčku 7.000 nepodepsala a peněz neobdržela, nýbrž že byl dlužní úpis podepsán jinou ženou, která se za Marii Š. vydávala a jejíž totožnost jako domnělé Marie Š. notáři potvrdili Karel Š., zeť Marie Š., spolu s žalovaným sollicitátorem. Karel Š. byl pak pravoplatně mimo jiné uznán vinným, že počátkem listopadu 1926 žalobkyni listivě předstíraje, že uzavírá zápůjčku jménem své tchyně Marie Š., uvedl žalobkyni v omyl, jímž měla utrpěti škodu 7.000 Kč, a že tu škodu žalobkyně utrpěla, a v důvodech rozsudku se uvádí, že Karel Š. dal podvodným způsobem intabulovati na dům své tchyně Marie Š. v L. 7.000 Kč, a to tím způsobem, že matku Marie Š. Františku S. představoval jako majitelku domu, že Františka S. pak nevědouc, oč jde, podepsala potřebné listiny k intabulaci, a že její podpis ověřil notář Dr. L., jako by to byl podpis vlastníce domu Marie Š., byv oklamán tvrzením Karla Š., že jest to vlastníce domu Marie Š., že na základě těchto falešných dokladů poskytla žalobkyně zápůjčku domnělé Marii Š., že však si peníze dal vyplatiti jako její zmocněnec on sám. Pravá Marie Š. po-

dala na žalobkyni dne 15. února 1930 žalobu, již se pravoplatně po řízení ve všech třech stolicích domohla vydání rozsudku, že žalující záložna jest povinna, aby opatřila na své útraty knihovní výmaz práva zastavního, vloženého na domě č. p. 150 v L., pro její zápůjčku z dlužního úpisu ze dne 9. listopadu 1926 7.000 Kč s přísl., a aby jí zaplatila útraty sporu vše do 14 dnů pod exekucí. Ten spor žalující záložna opověděla oběma žalovaným a zároveň žádala za poskytnutí zastoupení v dotčeném sporu. Žalovaný advokát pak vstoupil do sporu jako vedlejší intervenient. Žalobní nárok nemohla žalobkyně tehdy uznati a submitovati, protože žalovaní žalobní nárok neuznali a žalovaný advokát proti němu vznesl námitky. Tím utrpěla žalobkyně škodu jednak vyplacením zápůjčkové valuty, jednak útratami sporu o výmaz, a to v úhrnné výši 13.385 Kč 42 h, a domáhá se proto se zřením na nemajetnost Karla Š. a Františky S. její náhrady na žalovaných, kteří přes to, že ani jeden, ani druhý neznali ani Karla Š., ani Marii Š., ani Františku S., nezachovali povinnou péči při jednání o zápůjčce a zejména při zjišťování osob jim úplně neznámých, a žalovaný advokát odpovídá i za nezdatnost svého sollicitátora. Žalobě co do částky 12.985 Kč 42 h s přísl. vyhověly s o u d y v š e c h tří stolic, n e j v y š š í s o u d z těchto

d ů v o d ů:

Po právní stránce nutno míti na zřeteli, že listiny, jichž sepsáním byl první žalovaný (advokát) pověřen, nebyly určeny pouze pro jeho zmocnitele (klienta), nýbrž i k předložení žalobkyni, a že v dlužním úpise ze dne 9. listopadu 1926 byli oba žalovaní zmocněni, aby provedli nejen knihovní zajištění povolené zápůjčky, ale i aby vyzvedli u žalobkyně zápůjčku pro dlužnici a jejím jménem. Tento účel dotčených listin žalovaným známý a jejich spolupůsobení při výplatě zápůjčky již předem stanovené ukládaly jim bez pochyby zvýšenou pozornost a pečlivost při zřízení a použití dotčených listin. Podle zjištění nižších stolic potvrdil druhý žalovaný u notáře totožnost domnělé Marie Š. s dlužnicí, přes to, že ji sám až do té doby vůbec neznal a že mu teprve tenkrát byla Karlem Š. představena. Nezáleží na tom, zda druhý žalovaný (sollicitátor) splnil jen příkaz svého zaměstnavatele, aby intervenoval při ověření podpisu dlužnice, neboť jednak sám netvrdí, že mu první žalovaný přikázal, aby potvrdil totožnost Marie Š., aniž se měl přesvědčiti o její totožnosti, jednak nebylo vůbec zjištěno, že první žalovaný byl přítomen, když se domnělá dlužnice do jeho kanceláře dostavila. Je proto souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že druhý žalovaný (sollicitátor) v případě, o nějž jde, neprokázal náležitě píle, dokonalé svědomitosti a naprosté dbalosti, nýbrž že u něho šlo o druhý nedostatek potřebné spolehlivosti, pročež ho nutno pokládati za osobu nezdatnou ve smyslu § 1315 obč. zák., třebaže jde toliko o ojedinělý případ. Tato skutečnost však odůvodňuje zároveň i odpovědnost prvního žalovaného (advokáta), jenž kromě toho byl se zřením na to, že i osobně byl zmocněn k vyzvednutí zápůjčky a k jejímu vydání, povinen vynaložiti zvláštní opatrnost. Vždyť jest nedovoleným jednáním zavazujícím k náhradě škody nejenom

takové, které se přičí zvláště danému příkazu nebo zvláštnímu předpisu, ale i ono, které se přičí všeobecnému předpisu neb opatrnosti, a to jak obyčejné, tak i odborné. Důvody rozhodnutí, č. j. Rv II 642/30, kterého se žalovaní dovolávají, se na souzený případ nehodí, ježto v případě tam řešeném nebyla uplatněna i odpovědnost podle § 1315 obč. zák. Se zřetelem na účel a určení dlužního úpisu nelze také tvrditi, že se ověření listiny nestalo v rámci záležitostí, jež měl první žalovaný (advokát) dáti obstarati. Vytýkají-li žalovaní právní mylnost napadeného rozsudku i potud, pokud nižší soudy pokládaly též útraty sporu Ck I a) 269/30 za část škody žalobkyni vzešlé, přehlížejí jednak, že onen spor byl způsoben též zaviněním žalovaných, jednak že i sami dříve neuznali svou povinnost k náhradě škody pro případ výmazu zástavního práva žalobkyně zajištěného na nemovitosti Marie Š. Nemohou tedy na žalobkyni žádati, aby se vůbec nebránila proti žalobě pravé Marie Š. Ježto škoda vznikla žalobkyni opominutím nejobyčejnější péle a pozornosti se strany žalovaných, přísluší jí podle § 1324 obč. zák. i náhrada ušlého zisku, k němuž patří i žádané úroky; že tato škoda mohla činiti 6% zažalovaných částek, připouštějí oba žalovaní.

Čís. 16169.

Odpovědnost majitele domu za škodu způsobenou při opravě domu nájemcům.

Pronajimatel domu jest nájemci odpověden za způsobenou škodu podle všeobecných ustanovení o náhradě škody (§§ 1295 a další obč. zák.).

Nájemce nemá nárok na náhradu jen takové škody, která byla způsobena řádným a pečlivým postupem při provádění oprav domu.

Nájemce jest povinen učiniti po dobu oprav potřebná opatření, aby neutrpěl na svých věcech škodu, když a pokud mohl seznati hrozící nebezpečí. Pronajimatel jest povinen upozorniti nájemce na nebezpečí, jež mu při opravě budovy hrozí, a to zejména tehda, jsou-li pronajaté místnosti po dobu oprav nezpůsobilé k užívání.

(Rozh. ze dne 4. června 1937, Rv I 183/36.)

Žalující firma má již od roku 1906 najat pro své kanceláře, sklady a byt dům č. p. 4 a dům č. p. 4a) s příslušenstvím v Ú. Mezi oběma uvedenými domy jest vystavěna přístavba, které užívá žalobkyně jako skladiště. Přístavba ta má plochou (rovnou) střechu, přístupnou z bytu obývaného žalující firmou v domě č. p. 4 a z obchodního křídla domu č. p. 4a). Přístavba skladiště s plochou střechou byla provedena v roce 1912. Dne 18. dubna 1934 ráno přišel žalovaný s pokrývačem a klempířem R. a jeho lidmi na plochou střechu skladiště, aby dal provést opravu střechy v místech, kde voda prosakovala do skladiště. Po odkrytí vadného místa chtěl jmenovaný řemeslník R. opravit sešlé plechování a potřeboval k tomu tesaře. Tomu však žalovaný přikázal, aby spravoval plot. Nebyl proto R. s prací do večera hotov a odkryté